

İkinci Yeni Poetikaı

Alâattin Karaca

HECE

inceleme

5. Baskı

Prof. Dr. Alâattin Karaca: 1963'te Çorum'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini burada yaptı. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Aynı Üniversitede Yüksek Lisans ve Doktora yaptı. 1986-1995 yılları arasında Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde, 1995-2011 yılları arasında Yüzüncü Yıl Üniversitesi Eğitim Fakültesi ve Fen-Edebiyat Fakültelerinde çalıştı. 1997-2000 yılları arasında Tunus I Üniversitesi, Manouba Edebiyat Fakültesinde misafir öğretim üyesi olarak görev yaptı. 2011'den bu yana Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde çalışmaktadır. Evli ve üç çocuk babasıdır.

Dergâh, Türk Dili, Ayane, Kayıtlar, Hece, Türk Edebiyatı, Kitaplık, Hürriyet Gösteri, Yasak Meyve gibi dergilerde edebî eleştiriler kaleme alan yazar, *Yeni Şafak* ve *Star* gazetelerinde kitap tanıtımları yaptı. Hâlen *Karar* gazetesinde haftada bir gün sanat-edebiyat yazıları yazan Karaca'nın *İsmail Safa, Servet-i Fünun Edebiyatı* (Ortak), *Korkulu Ustalık, Geçmiş Zaman Olur ki* (Ercümen Ekrem Talu'nun Anıları), *Belgeler ve Mektuplarla Necip Fazıl- Adnan Menderes İlişkisi* adlı kitapları vardır.

İKİNCİ YENİ POETİKASI

ALÂATTİN KARACA

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 125
İnceleme

Beşinci Basım: Kasım 2019
©Hece Yayınları

Kapak Tasarımı:
www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık: HECE

Baskı: Dumat Ofset
T: (0 312) 278 82 00

ISBN: 975-8274-89-9

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti
Konur Sokak Nu: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenşehir/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ /	7
GİRİŞ /	13
A. Tarih Boyunca Poetika /	13
A.1. Klasik Çağ'da Poetika /	14
A.2. Orta Çağ'da Poetika /	19
A.3. Rönesans'ta Poetika /	23
A.4. XIX. Yüzyılda Poetika /	25
A.5. XX. Yüzyılda Poetika /	28
B. Kavramsal Çerçeve ve 'Şiir Sanatı' Olarak Poetika /	31
C. Türk Edebiyatında Poetika /	40

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ YENİ HAREKETİ

A. Toplumsal/Siyasal ve Edebî Ortam (1938-1960) /	59
A.1. İnönü Dönemi (1938-1950) /	60
A. 2. DP Dönemi (1950-1960) /	80
B. İkinci Yeni'nin Doğuşu /	89
B.1. İkinci Yeni'nin Doğuşunda Rol Oynayan Etmenler /	127

İKİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ YENİ ŞİİRİ

A. İkinci Yeni Hareketi'nin Türk Şiirine Getirdiği Yenilikler /	199
A.1. Şiir Dilinin Değişmesi /	199
A.2. Alışılmamış Bağdaştırmalar/ Mantık Dışı Söyleyişler /	219

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İKİNCİ YENİ POETİKASI

A. Poetikanın Dört Temel Konusu: Gerçek, Güzellik, Akıl ve Mantık, Otorite /	245
A.1. Şiir ve Gerçek /	245
A.2. Şiir ve Güzellik /	261

A.3. Şiir, Akıl ve Mantık / 265
A.4. Şiir ve Otorite / 280
B. İkinci Yeni Poetikasının Omurgası / 294
B.1. Şiir Dili / 295
B.2. Şiirde Anlam, Açıklık ve Kapalılık / 318
B.3. Toplum ve Okur Karşısında Şair ve Şiiri / 349
B.4. Şiir ve Soyutlama–Somutlama / 376
B.5. Şiirde Konu ve Öykü / 384
B.6. Şiir ve Düşünce / 390
B.7. Şiir ve İmge / 399
B.8. Şiir ve Resim / 408
B.9. Şiir ve Müzik / 415
B.10. Şiir ve Tarih / 420
B.11. Şiir ve Gelenek / 428
B.12. Şiirde Biçim ve Öz / 462

SONUÇ / 487

KAYNAKÇA / 501

DİZİN / 515

ÖNSÖZ

İkinci Yeni, Türk edebiyatında 1950’li yılların ilk yarısında, bir ön anlaşma olmaksızın, kendiliğinden doğmuş bir şiir hareketidir. Ortak bir manifestosu, -sonradan büyük çoğunluğu *Pazar Postası*’nda kümelenmiş de-ortak bir yayın organı yoktur. Bu itibarla İkinci Yeni, edebiyat tarihinde rastladığımız klasik edebiyat topluluklarına ya da edebî akımlara benzemez. Bu hareketin öncülerinin İlhan Berk, Edip Cansever, Turgut Uyar, Cemal Süreya, Ece Ayhan ve Sezai Karakoç olduğu hemen bütün edebiyat araştırmacıları tarafından kabul görmüştür. Söz konusu şiir hareketinin, kendinden önceki poetik çizgiden ayrılma yönünde, büyük bir kırılma meydana getirdiği, Türk edebiyatında Tanzimat sonrası süreç içindeki egemen çizgiden apayrı bir poetik ark açtığı ve modern şiirin başlamasında önemli bir basamak olduğu, çağdaş şiirimizi derinden etkilediği artık benimsenmiş bir olgudur.

Çağdaş Türk şiirinde önemli bir dönüm noktası olan İkinci Yeni, kimi araştırmalara konu olmakla beraber, ne yazık ki hâlâ yeterince incelenmiş ve enine boyuna tartışılmış değildir. Nitekim İkinci Yeni’nin öncülerinden Ece Ayhan’ın bu eksikliğe işaret eden “*O şiir olayının (‘İkinci Yeni’) bütün verileriyle ve örnekleriyle ve belgeleriyle gerçekten incelenip aydınlığa kavuşturulduğu kanısında değilim.*” (Ayhan, *Yalnız Kardeşçe*, Evrim Sanat Yay., İstanbul, 1984, s. 80) biçimindeki sözleri, -daha sonra birkaç önemli çalışma yapılmışsa da- geçerliliğini bugün dahi korumaktadır. Asım Bezirci’nin 2. *Yeni Olayı* (1974) adlı yapıtı, kuşkusuz bu şiiri çözmede yararlanılacak ilk kaynaktır; ancak kitabın bütününe yansıyan ‘özel bakış’, daha açıkçası ‘tarafgir’ tutum, Bezirci’nin çoğu kez bu konuda sağlıklı yargılara ulaşmasını engellemiş ve yapıtın nesneliliğine gölge düşürmüştür. İkinci Yeni üzerinde detaylı ilk akademik çalışma ise, Prof. Dr. Ramazan Kaplan’ın “Şiirimizde İkinci Yeni Hareketi” (1981) adlı yüksek lisans tezidir. Günümüzde İkinci Yeni üzerindeki pek çok çalışmaya kaynaklık edecek denli doyurucu olan bu tez, ne yazık ki hâlâ basılmış değildir. 25 yıl öncesinin malzemesine, İkinci Yeni’yle ilgili yeni çıkan malzemeler eklenerek basılırsa, bu akademik çalışmanın büyük bir boşluğu dolduracağına kuşku yoktur. Cevat Akkanat’ın *Gelenek ve İkinci Yeni Şiiri* (2002) başlıklı çalışması da İkinci Yeni şiirinin gelenekle ilişkisini ele alan

bir çalışma olarak önemlidir. Bunlara -araştırmamızın “Kaynakça”ında belirttiğimiz üzere- son yıllarda değişik üniversitelerde İlhan Berk, Edip Cansever, Cemal Süreya, Turgut Uyar, Ece Ayhan ve Sezai Karakoç hakkında yapılan lisansüstü araştırmalar eklenmiş ve İkinci Yeni giderek daha bir gün ışığına çıkarılmıştır. Ancak yine de İkinci Yeni hakkında değişik çalışmalar yapılabilir ve yapılmalıdır. Çünkü Cumhuriyet sonrası Türk şiirindeki modernleşme süreci üzerinde yapılan çalışmalar hâlâ yeterli sayılamaz.

Bu çalışma, İkinci Yeni Hareketi’nin kuramsal boyutunu incelemek amacıyla yapılmıştır. Çalışmanın asıl malzemesi, İkinci Yeni’nin öncü şairleri olan İlhan Berk, Edip Cansever, Turgut Uyar, Cemal Süreya, Ece Ayhan ve Sezai Karakoç’un şiir üzerine yazdıkları yapıt, yazı ve yaptıkları söyleşilerdir. *İkinci Yeni Poetikası* adını verdiğimiz bu araştırma, okuyucuda ilk bakışta İkinci Yeni şairlerinin ortak bir poetikası varsayımından hareket ettiğimiz sanısını uyandırabilir; ancak bilindiği gibi İkinci Yeni’nin ortak bir poetikası yoktur. Amacımız onların ortak bir poetikası olduğunu kanıtlamak da değildir; aksine bu şairlerin şiir hakkındaki görüşlerini bir çerçevede incelemek, hem ayrılan hem de benzeşen görüşlerini saptamaktır. Bize göre İkinci Yeni, Türk şiirindeki egemen çizgiden ilk büyük sapmadır. Bu sapmayla beraber, pratikte ve poetikada büyük bir değişim meydana gelmiştir. İşte amacımız, bu değişimle beraber Türk şiirine hangi yeni poetik değerlerin girdiğini saptamak ve İkinci Yeni’yle gelen değişimi bir de kuramsal çerçevede görmeye çalışmaktır. Kuşkusuz bu, modern Türk şiirinin hangi poetik temeller üzerinde bina edildiğini görmek açısından da yararlı olacaktır. Ancak yalnızca kuramsal yazılardan hareketle İkinci Yeni’yi değerlendirmek mümkün değildir. Kuşkusuz pratik; yani şiirler, kuramdan önce gelir. Cemal Süreya’nın “*Önce şiir, sonra kuram. Ve kuramın şiirle haklaşması, doğrulanması. Töresi bu işin.*” (Süreya, *Toplu Yazılar I*, YKY, İstanbul, 2000, s. 336) sözleri bu bakımdan önemlidir. Ancak poetikanın şiiri çözümlemede yararlı olacağı da yadsınamaz. Yeri geldiğinde bu kuramsal yazılar, şiirin müstahkem kapılarını açan bir anahtar işlevi görürler. Çalışmamız, işte bu nedenle önemlidir.

Çalışma, “Giriş”, “İkinci Yeni Hareketi”, “İkinci Yeni Şiiri” ve “İkinci Yeni Poetikası” başlıklarını taşıyan üç bölüm ve “Sonuç”tan oluşmaktadır. Giriş’te ilkin Batı edebiyatında poetikanın çıkışı ve bu türde XX. yüzyıla değin verilen yapıtlar ile poetika terimine çağlar içinde yüklenen değişik anlamlar ele alınmış, daha sonra da “Türk Edebiyatında Poetika”

başlığı altında İslâm dünyasındaki poetik yapıtların izi sürülerek, Divan şiiri ve Tanzimat'tan İkinci Yeni'ye değin gelen Türk şiirinin başlıca poetik anlayışları tarihsel bir süreç içinde değerlendirilmiş, bu arada çeşitli dönemlerle veya şairlerle ilgili başlıca poetika araştırmalarına değinilmiştir. Giriş'in son bölümünde ise, poetika teriminin bugün dahi çok değişik anlamlarda ve bilim dallarında kullanılması nedeniyle, araştırmanın kavramsal çerçevesi çizilmiş ve bu çalışmada hangi anlamda kullanıldığı belirtilmiştir.

Giriş'te de söylendiği üzere, çalışmamızda poetika, şairlerin şiir sanatı üzerine kendi görüşlerini ifade etmek için yazdıkları yapıt ve yazıları içermektedir. Terimin bu anlamda kullanılmasında esas olan kaynağımız, Prof. Dr. M. Orhan Okay'ın daha önce üniversitede verdiği notların yeni bir düzen içinde *Poetika Dersleri* (2004) adıyla basılan yapıtıdır.

Çalışmanın, "İkinci Yeni Hareketi" başlığını taşıyan bölümü aslında bu şiir hareketinin doğuşunu, tarihsel, toplumsal ve edebî bir süreç içinde ele alan bir 'edebiyat tarihi' çalışmasıdır. Bu bölümde 1938-1960 arasındaki tarihsel, toplumsal ve edebî ortam, "İnönü Dönemi (1938-1950)" ve "DP Dönemi (1950-1960)" başlıkları altında ele alınmış, böylece İkinci Yeni'nin nasıl bir tarihsel/toplumsal ve edebî süreçten geçerek doğduğu, doğuşunda –etki veya tepki bağlamında- ne gibi tarihsel, toplumsal ya da edebî etmenlerin rolü olduğu belirlenmeye çalışılmıştır.

Araştırmanın "İkinci Yeni Şiiri" başlıklı bölümü, bir edebiyat tarihi olmayıp, bu bölümde hareketin doğuş ve oluşum evresinde verilen şiirlerden hareketle, İkinci Yeni şiirinin başlıca özellikleri ve Türk şiirine pratikte getirdiği yenilikler gösterilmeye çalışılmıştır. Burada amaç, ayrıntıya inmeden, İkinci Yeni'yle gelen değişimi çeşitli örneklerle sergilemek ve okuyucuya bu hareketin pratik örnekleri hakkında da genel bir bilgi vermektir.

Çalışmanın üçüncü ve "İkinci Yeni Poetikası" başlığını taşıyan bölümü ise, İkinci Yeni'nin öncü şairlerinin şiir hakkındaki düşüncelerini içermektedir. Bu bölüm, "Poetikanın Dört Temel Konusu: Gerçek, Güzellik, Akıl ve Mantık, Otorite" ve "İkinci Yeni Poetikasının Omurgası" başlıklarına ayrılmıştır. Söz konusu ilk alt başlıkta, çıkan malzemeye göre İkinci Yeni poetikasının temelini oluşturduğuna inandığımız –hatta bütün poetikaların da temelinde yer aldığını düşündüğümüz- "Gerçek", "Güzellik", "Akıl ve Mantık" ve "Otorite" konularını işledik ve İkinci Yeni şairlerinin bu konular hakkındaki düşüncelerini inceledik. İkinci alt başlıkta ise, yukarıdaki temel konuların ışığında, -şiirin iç yapısı, dış yapısı, dil ve anlatım gibi tasniflerin yerine- İkinci Yeni şairlerinin hangi konulara daha çok

önem verdiklerini ve konuların birbiriyle ilgisini göz önünde bulundurarak, küçük başlıklar hâlinde, -çıkan malzeme doğrultusunda- İkinci Yeni şairlerinin ele aldığı başlıca poetik konuları sıraladık. Böylece öncü şairlerin, şiirin çeşitli konularına ilişkin düşüncelerini, bu düşüncelerin kaynaklarını, birbiriyle benzeşen ya da ayrılan yönlerini, pratikle poetikanın ne ölçüde örtüştüğünü saptamaya çalıştık.

“Sonuç”ta ise, bütün bu veriler doğrultusunda İkinci Yeni şairlerinin poetik görüşler itibarıyla birleştiği ya da birbirlerinden ayrıldığı yönleri karşılaştırdık ve İkinci Yeni’nin açtığı poetik arka genel niteliklerini, getirdiği yenilikleri belirlemeye çalıştık.

Çalışmanın sonunda yer alan “Kaynakça”da da görüleceği üzere, ülkemizde poetika konusundaki çalışmalar oldukça azdır. Bu bakımdan ilk çalışmalarda doğal olarak birtakım eksiklikler olabilir. Başta da söylediğimiz gibi İkinci Yeni üzerinde yapılan çalışmalar hâlâ yeterli değildir ve elbette bundan sonraki çalışmalar, önceliklere pek çok şey ekleyecektir. Umarım bu çalışma da eksikliklerine karşın, gelecekteki araştırmalara yararlı olur.

Son olarak bu çalışma sırasında, ellerindeki kimi makaleleri göndererek bana yardımda bulunan Prof. Dr. Ramazan Kaplan, Doç. Dr. Turan Karataş, Mehmet Can Doğan ve Araş. Gör. Zübeyde Şenderin’e teşekkür ederim.

Alâattin KARACA

Babam merhum Hasan Karaca'nın anısına...

GİRİŞ

A. Tarih Boyunca Poetika

Özellikle edebiyat alanında sıkça karşılaşılan bir sözcük olan **poetika**, tarih boyunca farklı anlam ve alanlarda kullanıldığından, hâlâ içinde birtakım tereddütleri barındıran bir terimdir. Terimin anlamına ve alanına ilişkin bu tereddüdün doğmasında, Aristo'nun *Poetika*'sından bu yana sözcüğün kimi kez genel anlamda 'taklide dayanan sanatsal etkinliğin yaratımı'yla, kimi kez yalnızca 'şir sanatı'yla, kimi kez estetik alanı içinde düşünülerek 'güzelliğin felsefesi'yle, kimi kez de 'edebîlikle, edebiyat söyleminin yapısı ve işleyişiyle ilgili kurallar bütünü' anlamlarında kullanılması neden olmuştur denilebilir. Bu bakımdan **poetika** terimi günümüzde bile felsefe, estetik ve güzel sanatların çeşitli dalları ya da salt edebiyat gibi alanlarda, kimi kez dar anlamda, kimi kez de geniş anlamda farklı amaçlar doğrultusunda kullanılmaktadır. Çalışmamızın asıl amacı, her ne kadar **poetika** sözcüğünün tarih boyunca hangi anlamlarda ve alanlarda kullanıldığını saptamak değilse de, araştırmayı kavramsal açıdan bir temele oturtmak için, ayrıntıya inmeden ve tanımla ilgili tartışmaları bir yana bırakarak bu terimin kökenini, tarih boyunca hangi anlam ve alanlarda kullanıldığını belirlemek gerekir. Bu bilgiler bize hem poetikanın tarih boyunca hangi alanlarda ve anlamlarda kullanıldığını görme olanağını sağlamada, hem de araştırmamızın kavramsal çerçevesini sınırlamada bir kolaylık sağlayabilir.

Poetika, teriminin aslı Yunanca **po(i)etik**ostur. Bu sözcük, “yapmak”, “üretmek”, “yaratmak” anlamına gelen **poiein** fiiline bağlı bir sıfattır¹. Poiein sözcüğünden türeyen **poiesis** ise ‘yaratma’ anlamına gelmektedir. Nitekim Eflatun “*Poiesis (yaratma) dediğimiz şey çok geniştir. Biliyorsun, var olmayan bir şeyi var etmenin her türlüüne poiesis (yaratma) deriz...*”² diyerek bu sözcüğün anlamını açıklar. Latince **poeticus**, İngilizcede **poetic**, Fransızcada **poetique**, Almancada **poetik** biçiminde yazılan **poetika** terimine, Fransızca **poetique** sözcüğünün karşılığı olarak Şemsettin Sami’nin *Kamus-ı Fransevî*’sinde “fenn-i şiir (şiir sanatı)”, “ilm-i aruz (aruz bilimi)” anlamı verilmiştir.

A.1. Klasik Çağ’da Poetika

Poetika teriminin anlamıyla ilgili tereddütlerin kaynağında, Aristo’nun M.Ö 344’te yazdığı tahmin edilen, büyük olasılıkla ders notlarının eksik bir derlemesi olan, bir öğrencisi sayesinde *Poetika* adıyla günümüze değin ulaşan yapıtı yatmaktadır. Yaygın kanı, *Poetika*’nın şiir sanatıyla ilgili bir yapıt olduğu yolundadır. Örneğin Ahmet Sarı’nın hazırladığı *Türk ve Alman Poetikasının Kitabı* (2003) adlı basılmamış doktora tezinde, İsmail Tunalı’nın çevirisi (*Poetika*, Remzi Kitabevi, İstanbul 1983)nden yola çıkılarak “*Aristo, Poetika’ında şiir sanatını ele almış, genel olarak şiir sanatının ne olduğunu, şiir sanatının türlerini, türlerin teker teker ne olduklarını, şiirin başarılı olabilmesi için onda konunun (öykü-mythos) ne şekilde işlenmesi gerektiğini, şiir bölümlerinin sayısını ve özelliklerini incelemiştir.*”³ denirken, kimi araştırmacılar, hem poetika sözcüğünün Yunancadaki “üretmek”, “yaratmak” anlamından,

¹ Necdet Sumer, “Poetika Klasik Çağ”, *Şiir ve Şiir Kuramı Üstüne Söylemler*, Düzlem Yay., İstanbul 1996, s. 36.

² İsmail Tunalı, *Grek Estetik’i*, İstanbul, 1963, s. 48.

³ Ahmet Sarı, *Türk ve Alman Poetikasının Kitabı*, Atatürk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enst., Alman Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Basılmamış Doktora Tezi, Erzurum 2003, s. 3.

hem de Aristo'nun yapıtından hareket ederek, *Poetika*'nın yalnızca şiir sanatıyla ilgili bir kitap olmadığını; aksine bu metne “*sanatlar arasında bir sanat olan taklit sanatına ilişkin bir kuramın metni*”⁴ olarak bakmak gerektiğini belirtirler. Hatta Tzvetan Todorov da *Poetikaya Giriş* adlı yapıtında *Poetika* için “...*kitap bir edebiyat teorisi çalışması değil, dil kullanan temsile (mimesis) ilişkin bir çalışmadır. Bu nedenle, genel olarak temsille ilgili bir girişten sonra temsili (veya kurgusal) türlerin, yani epik ve dramın özelliklerini betimler Aristoteles. (...) Ayrıca, Poetika (o dönemde kesinlikle var olan) şiirle ilgilenmez...*”⁵ der. Mahmut Erol Kılıç ise, *Sûfî ve Şiir* (2004) adlı çalışmasında “*Ona göre ‘Poetika’ demek, en geniş anlamıyla bütün taklit sanatları demektir. Renk ile, biçim ile ve ses ile taklit yapılabilir. Şiir bu sonuncusunun bir alt birimidir.*”⁶ cümleleriyle aynı düşünceyi paylaşır. Ayşe Demirkan, *İbn Sîna'nın Poetika'sı Üzerine Bir İnceleme* (2001) adlı yüksek lisans tezinde; “*Aristoteles'in ‘Organon’u içerisine sonradan eklenen Poetika’ya, yalnızca ‘şiir sanatı’ üzerine yazılmış bir eser gözüyle bakmak olanaksızdır. Aristoteles eserinde, ‘sanatsal yaratma etkinliğinin (tekhne poietike) tüm türleri ile bağıntılı olan, taklit sanatının var olma koşulları ve olanakları üzerine çözümlenmeler içeren, genelde tüm sanatları kapsayan bir ‘mimesis kuramı’ ortaya koymuştur.*”⁷ cümleleriyle aynı görüşe katılır. Gerçekten de hem terimin ‘yaratmak’ olan Yunanca anlamından, hem de *Poetika*'nın bütününden yola çıkarak Aristo'nun söz konusu yapıtına, yalnızca şiir sanatıyla ilgili değil de, geniş anlamda **taklide dayanan sanatsal yaratımın (etkinliğin) doğasına ilişkin bir kuramsal metin** olarak bak-

⁴ Sumer, “Poetika Klasik Çağ”, *Şiir ve Şiir Kuramı Üstüne Söylemler*, Düzlem Yay., İstanbul 1996, s. 15.

⁵ Tzvetan Todorov, *Poetikaya Giriş* (Çev. Kaya Şahin), Metis Yay., İstanbul 2001, s. 18-19.

⁶ Mahmut Erol Kılıç, *Sûfî ve Şiir*, İnsan Yay., İstanbul 2004, s. 167.

⁷ Ayşe Demirkaynak, *İbn Sîna'nın Poetika'sı Üzerine Bir İnceleme*, Marmara Üniversitesi, Sosyal Bil. Enst. Felsefe ve Din Bilimleri Anabilim Dalı, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul, 2001, s. 9.